

Եղիշե Չարենց

Փողոցների մեջ կա մի անանուն

Փողոցների մեջ կա մի անանուն,
Անընթռնելի կարոտի ճախրում:
Լսում ես, զգում, բայց չես հասկանում
Եվ չես ընթռնում կարոտը ճախրում:
Կառքերի վազքում, դենքերում օտար,
Անհասկանալի հայացքում կանանց
Թվում է հանկարծ, թե ահա գտար
Հավերժականի ուրվականն անանց:
Ճախրում է մեկը փողոցի վրա`
Հզոր ու անմահ, որպես ժամանակ.
Իսկ ինքդ կարծես ստվե՛րն ես նրա`
Մի անմիտ ժպիտ, մի տխուր հանար:

1916